

PERIODIEK

NIEUWSBRIEF

Vlaams Geneeskundigenverbond

58ste Jaargang

Tweemaandelijks Tijdschrift

September-Oktober 2003 - Nr 5

Afgiftekantoor: 00 Antwerpen 1

Inhoud

VOORWOORD	1
BALANS	
EEN KLEINE STEEN LEGGEN VOOR HET GEBOUW DAT VLAANDEREN HEET	2
UITREIKING VAN TWEË "GULDEN SPOREN"	7
FORUM	
NUMERUS CLAUSUS EN TOELATINGSEXAMEN VOOR ARTSEN.	9
ONTWIKKELINGSSAMENWERKING	11
HOORZITTING IN DE COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND	13
Aankondigingen	17
OVV PERSMEDEDELING	18
BOEKBESPREKING: DE HEMEL OP AARDE VAN JAN REMANS	19
BRIEFWISSELING	21

Voorwoord

Ik lees vandaag – niet toevallig – in De Standaard dat een Franstalige arts dubbel zoveel radiologie gebruikt, en dat er dus na vijftien jaar aandringen van de Vlaamse politici en gezondheidswerkers nog maar weinig veranderd is aan de communautaire scheefftrekkingen in de gezondheidszorg. In hetzelfde artikel staat dat de regering wettelijk verplicht is in het parlement verslag uit te brengen over de "gelijke toepassing van de wetgeving" in heel het land. De bevoegde commissie Jadot werd door de vorige minister van Sociale Zaken stilgelegd, vermoedelijk omdat ze jaar na jaar dichter bij de waarheid kwam en dus de transfers van Vlaanderen naar Wallonië pijnlijk moest illustreren. De minister dacht blijkbaar zoals in het liedje van Guy Béart: "*Ce jeune homme a dit la vérité, il doit être exécuté!*". Er werd daarenboven geen gevolg gegeven aan de conclusies van de commissie.

Het VGV heeft als eerste de problematiek van de transfers op de politieke agenda geplaatst door haar persconferentie van 14 september 1989. Wat hebben de Vlaamse verkozenen er sindsdien mee aangevangen? De transfers blijven bestaan en zijn zeker niet omgebogen.

In de meerderheidspartijen zitten na verruimingsoperaties en kartelvormingen talrijke politici die van oorsprong Vlaams-nationalist zijn. Ook zij hebben het tij niet gekeerd. In tegenstelling tot hun Waalse collegae komt eerst de nieuwe partij en pas dan Vlaanderen. Wanneer zal dat eens omkeren?

Misschien kunnen we daarover van gedachten wisselen in Kortrijk op 11 oktober. Tijdens de stadswandeling, of nadien op de algemene ledenvergadering. Tot 5 oktober kan iedereen nog inschrijven.

Jan Van Meirhaeghe
voorzitter

BALANS

EEN KLEINE STEEN LEGGEN VOOR HET GEBOUW DAT VLAANDEREN HEET

Over zijn verblijf in Leipzig schreef Edvard Grieg (1843-1907): “Weliswaar had ik er iets geleerd, maar mijn individualiteit was nog steeds een gesloten boek voor mij ... Toen kwam het verblijf in Kopenhagen waar ik door de omgang met Scandinavische kunst en Scandinavische kunstenaars, tijdens de studie van Scandinavische sagen en het Scandinavische volksleven, mijzelf leerde kennen en mijzelf vond”.

En later na zijn verhuis naar Christiania in Noorwegen: “De Noorse natuur, het Noorse volksleven, de Noorse geschiedenis en de Noorse volkspoëzie in klanken schilderen lijkt mij datgene, waarin ik naar mijn idee iets tot stand zou kunnen brengen ... De Noorse volksmuziek verschilt van de Deense en de Zweedse. De Noorse is gewaagder, harder en wilder”.

Toen in 1905 Noorwegen onafhankelijk werd schreef hij: “Nu legt het jaar 1905, het grote jaar, zich te ruste en ik verlaat het met diepe dankbaarheid dat ik het heb mogen beleven! ...

Zonder mijn jeugdromen die dit jaar zijn verwezenlijkt had mijn kunst niet de juiste achtergrond gehad. Die verlangens hebben mijn persoonlijkheid in al zijn nuances gevormd.”

En hij schreef nog: “Ik ben van mening dat, net zoals de mens tegelijkertijd individueel en sociaal van aard is, de kunst tegelijkertijd nationaal en kosmopolitisch van aard is.”

Deze citaten komen niet uit een archief of een bestoft, lange tijd ongelezen, boek in een bibliotheek, doch uit de promotiefolder “Kunst en identiteit”, recent uitgegeven door het Edvard Griegmuseum ter gelegenheid van een tentoonstelling die loopt in het Muziekinstrumentenmuseum te Brussel tot einde september dit jaar.

Het DOEL van de Vlaamse ontvoogdingsstrijd is het bekomen van een zo ruim mogelijk Vlaams zelfbestuur met inspraak in Europa, in 1995 verwoord in het memorandum van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigen (OVV) als “Vlaanderen, staat in Europa”.

Over de STRATEGIE zijn in de loop van de jaren eindeloze discussies gevoerd, waarbij sommigen hun diverse eigen strategieën als de enige juiste beschouwden en mekaar bekampten. Dat is het lot van vele ontvoogdingsbewegingen.

Daarom beperk ik me tot enkele praktische voorstellen:

1. Het is belangrijk dat we aan onze bevolking uitleggen waarom zelfbestuur belangrijk is en dat we de **technische dossiers in mentaal** vertalen.

“De bevolking ligt niet wakker van communautaire problemen” zo wordt door meerdere Waalse en sommige Vlaamse politici en journalisten beweerd.

“Het is maar hoe je het bekijkt” antwoordt het OVV met zijn recent verkiezingsmanifest, want zeer vele problemen in België, ook buiten de sfeer van taal en staatsinrichting, hebben een communautair aspect - een aspect waarover Vlamingen en Walen een verschillende opvatting hebben - zodat die problemen niet opgelost geraken, verrotten en een efficiënt bestuur verhinderen. De onwil van machtsafstand door de federale overheid is een bijkomende hindernis. Dat moeten we onze mensen uitleggen, des te meer omdat vele van die problemen zo technisch zijn dat de doorsnee burger ze ongeïnteresseerd naast zich neerlegt.

De logische splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde, met het oog op de vorming van een provinciale kieskring Vlaams-Brabant, naar analogie van de provinciale kieskringen elders in het land, wordt door de Waalse politici niet aanvaard. Nu halen Waalse politici automatisch stemmen tot diep in Vlaanderen terwijl Vlaamse politici geen stemmen kunnen halen in Wallonië, tenzij door er, mits bijzondere procedures, op te komen met eigen lijsten. Die afwezigheid van Vlaams - Waalse wederkerigheid is anti-democratisch en wellicht een kluit voor het "Centrum voor Gelijke Kansen".

De interpretatie van het Europees Minderhedenverdrag door Mevrouw Nabholz-Haidegger komt er op neer dat Franstaligen die in Vlaanderen wonen daar verregaande taal-rechten kunnen opeisen en zo ook Vlamingen, woonachtig in Wallonië. Dat Franstaligen in Vlaanderen daarvan zouden gebruik maken weten we uit ervaring in de Vlaamse gemeenten met faciliteiten; dat Vlamingen in Wallonië daarvan zouden gebruik maken of dat Wallonië dat zou laten gebeuren zijn integendeel twee grote utopieën.

Dat er, zoals tijdens de laatste verkiezingen nogmaals is gebleken, veel meer stemmen nodig zijn voor een Vlaamse zetel dan voor een Waalse is anti-democratisch en een tweede kluit voor het "Centrum voor Gelijke Kansen".

Indien de huidige regering de stelling van de vorige, om de senaat niet meer taalkundig evenredig doch paritair samen te stellen, handhaaft, zullen 2 miljoen Vlamingen daar niet meer vertegenwoordigd zijn. Dus een derde kluit voor het "Centrum voor Gelijke Kansen".

Indien, zoals een aantal ook Vlaamse politici bepleiten, zou beslist worden om in de toekomst de deelstatelijke verkiezingen te doen samenvallen met de federale, zagezegd om het de kiezers gemakkelijker te maken, worden Vlaams Parlement en Vlaamse Regering afspiegelende vazallen van het federale niveau: dergelijk nep-zelfbestuur hebben al diegenen, die tijd, energie en soms hun leven gaven in onze emancipatiestrijd, vast niet bedoeld.

Brussel kan enkel zijn hoofdstedelijke rol vervullen indien het paritair door Vlamingen wordt meebestuurd en indien Nederlandstaligen in openbare diensten en ziekenhuizen in het Nederlands terecht kunnen.

Die mogelijkheid is verder afgenomen door de huidige federale afbraak en afbraakpogingen van de taalwetgeving voor topambtenaren in de federale overheidsdiensten, voor rechters, parketmagistraten en politieagenten te Brussel.

Dit verschil in behandeling van Nederlands- en Franstaligen is nogmaals anti-democratisch en dus een vierde kluit voor het reeds genoemde centrum.

Dat uiterekend de Vlamingen antidemocraten zouden zijn is dus een grove leugen.

De werkloosheidsgraad is tweemaal zo groot in Wallonië in vergelijking met Vlaanderen en de werkgelegenheidsgraad is er 8 % punten lager. Welnu Wallonië ondervindt twee handicaps om uit dat slop te geraken: vooreerst zijn de loonkosten per eenheid product er minstens 12 % hoger dan in Vlaanderen en verder verminderen de Vlaams-Waalse geldtransfers er de prikkel tot zelfredzaamheid. Het is dus niet enkel in het belang van Vlaanderen doch ook in dat van Wallonië dat het arbeidsmarktbeleid met werkgelegenheidsbeleid en loonbeleid, evenals de sociale zekerheid, aan beide deelstaten worden toegewezen: dat wordt bevestigd door de OESO (Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling) en door het IMF (Internationaal Muntfonds). Er zijn nog andere Vlaams-Waalse verschillen in de arbeidsmarkt: de jongerenwerkloosheid is tweemaal zo groot in Wallonië als in Vlaanderen en de langdurige werkloosheid is er zelfs viermaal zo groot als in Vlaanderen. Ook die verschillen in de arbeidsmarkt vragen een verschillend beleid.

De vruchtbaarheidsgraad daalt in Vlaanderen van jaar tot jaar en ligt nu een stuk lager dan de vervangende vruchtbaarheid, en bovendien duidelijk lager dan in Wallonië.

Indien wij onze verantwoordelijkheid naar de toekomst willen nemen, moeten we het gezinsbeleid met inbegrip van het gezinsbijslagenbeleid dringend in Vlaamse handen krijgen.

Vlaanderen legt meer dan Wallonië de klemtoon op thuisverzorging en getrapte geneeskunde: eerst de huisarts, daarna eventueel de specialist; Vlaanderen springt zuiniger om met de geldmiddelen en legt ook meer de klemtoon op de preventieve geneeskunde. Dit alles pleit voor een integraal eigen Vlaams gezondheidsbeleid met inbegrip van de ziektekostenverzekering.

Dit zal ook Wallonië ten goede komen, aangezien het dan de inspanningen voor zijn preventief beleid zal vergroten en zo de huidige grotere sterfte op jonge middelbare leeftijd kan doen afnemen.

De vergrijzing verloopt op dit ogenblik sneller in Vlaanderen dan in Wallonië. Indien we onze verantwoordelijkheid voor de toekomst willen opnemen, moeten we een eigen pensioenstelsel inrichten, aangepast aan de noden van de Vlaamse gemeenschap.

Onze huidige fiscale autonomie bedraagt slechts 25 %: dat betekent dat slechts 25 % van het Vlaamse budget door Vlaanderen rechtstreeks wordt geïnd.

Welnu fiscale inning door de eigen Vlaamse regering is belangrijk omdat we dan de Vlaamse regeerders en regeringspartijen kunnen belonen of straffen bij de verkiezingen op basis van een al dan niet efficiënt beheer van de geïnde belastingen. De overige 75 % van het Vlaamse budget komen nu van de federale overheid die geen verantwoordelijkheid draagt voor de besteding van de gelden en er dus ook moeilijk voor kan beloond of gestraft worden.

Doch de federale overheid ligt dwars omdat haar macht afneemt door toenemende fiscale autonomie van de deelstaten.

Vlaanderen en Wallonië hebben een verschillende visie op meerdere aspecten van het justitiebeleid. De snelbelg-wet is een hoofdzakelijk Waalse constructie terwijl Vlaanderen een strenger jeugdsanctiebeleid zou willen voeren en, in de strijd tegen de georganiseerde criminaliteit, nieuwe hulpmiddelen zoals een regeling voor spijtoptanten en anonieme getuigen zou willen invoeren. Die verschillende inzichten leiden tot geruzie en compromissen die geen van beide volksgemeenschappen bevredigen.

Vlaanderen en Wallonië hebben een verschillende gevoeligheid in verband met het mobiliteitsbeleid: de autofiles teisteren veel meer Vlaamse dan Waalse wegen, flitspalen staan vooral in Vlaanderen en tijdens het recente formatieberaad bleek dat Vlamingen en Walen over verkeersveiligheid zodanig van mening verschillen dat de Vlamingen de regionalisering van het verkeersreglement hebben gevraagd.

Wat de NMBS betreft heeft Wallonië in tegenstelling met Vlaanderen geen problemen met de huidige zeer sterke en onevenwichtige partij-politieke bevoogding, noch met de afwezigheid van gewestelijke vertegenwoordigers in de Raad van Bestuur. De 60/40 Vlaams-Waalse verdeelsleutel gaat in tegen de reële behoeften aan spoorinvesteringen in het nadeel van Vlaanderen, zodat aan de spoorwegverkeersbehoeften van de Antwerpse haven moeilijker kan worden voldaan. Een splitsing van de NMBS is dus een Vlaamse noodzaak.

Daarbij aansluitend moet het beheer van de luchthaven Zaventem een Vlaamse bevoegdheid worden, aangezien zij een belangrijke rol speelt in de socio-economische ontwikkeling van Vlaanderen.

De huidige inspraak van Vlaanderen in het Europese beleid verloopt langs een Belgische vertegenwoordiger die een gemeenschappelijk Belgisch standpunt - of bij onenigheid hierover - geen standpunt formuleert.

Dat is voor ons onaanvaardbaar, Vlaanderen moet een autonome niet bevoogde politieke stem in Europa kunnen laten horen en een rechtstreekse vertegenwoordiging in de Europese organen krijgen.

Van de 15 huidige EU-lidstaten kunnen er 4 met minder inwoners dan Vlaanderen dat wel: Denemarken, Ierland, Finland en Luxemburg; en van de 10 in 2004 bijkomende EU-lidstaten zullen er 7 met minder inwoners dan Vlaanderen dat ook kunnen: Slowakije, Slovenië, Litouwen, Letland, Estland, Cyprus en Malta.

Tot daar het luik "technische dossiers in mensentaal vertalen".

We moeten er de opiniemakers ook op wijzen dat onze ontvoogdingsbeweging genereus en **sociaal bekommerd** is, zowel binnen Vlaanderen als er buiten; dat wij bijgevolg op het ogenblik van de communautarisering van de SZ bereid zijn om met Wallonië te onderhandelen over een financieel hulpplan in een overgangsfase, doch afnemend in de tijd, met resultaatsverbintenis en op voorwaarde van Waalse federale loyaliteit.

Dat de Vlamingen egoïsten zouden zijn is dus een grove leugen.

We moeten er de opiniemakers ook op wijzen dat Vlaanderen **gastvrij** is voor vreemdelingen die zich als gasten gedragen, die onze taal leren en onze rechtsregels eerbiedigen, zodat zij zich kunnen integreren en op termijn assimileren zoals de Vlaamse inwijkelingen destijds in Detroit; een te omvangrijke immigratie en gettovorming verhinderen evenwel integratie.

Dat de Vlamingen racisten zouden zijn is dus een grove leugen.

Wij moeten aan de opiniemakers ook zeggen dat onze ontvoogdingsbeweging **open staat** voor contact en samenwerking met de Nederlanders, doch ook met de Walen en de andere volkeren in de **Europese Unie**, en dat onze beweging naar goede traditie de **ontwikkelingssamenwerking** in de wereld actief ondersteunt. Onze ontvoogdingsbeweging is immers een sociale en menselijk-solidaire beweging.

Dat Vlamingen bekrompen navelstaarders zouden zijn is dus een grove leugen. Was Mahatma Gandhi een bekrompen man toen hij zei: “Om internationalist te zijn, moet je eerst nationalist zijn”?

Dat onze mensen ook **emotioneel** aanspreekbaar zijn voor het **identiteitsgevoel**, bewijst het succes van de zeer verdienstelijke actiegroep “Vlaanderen vlagt” ter gelegenheid van sportmanifestaties. Het ware goed wetenschappelijk onderzoek te doen naar bijkomende mogelijke aanknopingspunten die dat samenhorigheidsgevoel kunnen in de hand werken.

2. Wat de Vlaamse politici betreft stellen wij bij een aantal onder hen een onbegrijpelijke pleinvrees vast : geringe strijdbaarheid om de eisen van het eigen Vlaamse regeerakkoord door te drukken, weinig weerwerk tegenover de offensieve strategie van de Franstalige politici en vooral bezorgdheid om het Belgisch establishment niet voor het hoofd te stoten.

Over de communautaire aspecten van het huidige federaal regeerakkoord kan ik kort zijn : de federale berg heeft een communautaire muis gebaard (de regionalisering van het verkeersreglement en een nieuwe praatcommissie) en de Vlaamse bergbeklimmers hebben hun voornaamste klimtuig (de bijkomende financiering van Brussel) weggegooid vóór de aanvang van de tocht. Doch dit akkoord zal de Vlaamse zelfstandigheid niet tegenhouden.

En toch zijn er heel wat Vlaamse politici in alle politieke partijen, die zich inzetten voor onze ontvoogdingsstrijd of er minstens begrip voor opbrengen.

De burgemeesters van Vlaams-Brabant gaven recent het goede voorbeeld met hun actie voor de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde en onmiddellijk na het ontgoochelende regeerakkoord, beslisten zij hun actie op te drijven.

Ik ben ervan overtuigd dat we op een meerderheid van burgemeesters in gans Vlaanderen een beroep zouden kunnen doen, om weerstand te bieden aan het misbruik van het Europees Minderhedenverdrag door de Franstaligen.

De gemeenten hebben in de Vlaamse geschiedenis meermaals een belangrijke rol gespeeld : de talentellingen met het noordwaarts opschuiven van de taalgrens werden in 1962 door de actie van de Vlaamse burgemeesters afgeschaft, en op 11 juli 1302 waren het voor een groot deel gemeentenaren die hun grondgebied verdedigden.

We moeten onze politici ondersteunen en bemoedigen wanneer zij projecten aanbrengen die onze ontvoogding naderbij brengen en hen stimuleren om wettelijke initiatieven te nemen.

Daarbij moeten we een onpartijdige houding aannemen en in de traditie van de godsvrede, zonder uitsluiting, samenwerken met allen die de Vlaamse belangen verdedigen.

3. Tenslotte moeten we onze militanten behoeden voor ontmoediging en verbittering in deze slechts langzaam vorderende strijd met vele hindernissen.

Dat is het probleem van elke geweldloze emancipatiestrijd.

Daarom moeten we regelmatig achterom kijken en oog hebben voor wat reeds verwezenlijkt werd.

Slechts enkele voorbeelden.

- Mei '68 luidde de voltooiing in van een volwaardig Nederlandstalig universitair onderwijs in gans Vlaanderen : na de roerganger Gent, kwamen Leuven, Brussel en Antwerpen. De uitstraling van dit universitair onderwijs is nu wereldwijd.
- Het Vlaams lager en middelbaar onderwijs scoren zeer hoog in Europa.
- Sinds jaren vindt de VZW Vlaanderen-Europa zonder moeite zeer verdienstelijke Vlaamse internationaal gekende kandidaten voor een gulden spoor-uitreiking in de wetenschappelijke, artistieke of sportieve milieu's.
- Vorig jaar werd een Vlaams Huis geopend in Parijs, recent een "Flanders House" in Londen, met de bezielende aankondiging van de inrichter dat hij Vlaanderen in Engeland op de kaart zou zetten.
- En recent verklaarde Herman Schueremans, de organisator van Rock-Werchter : "Bij de beleidsmakers en in het buitenland mogen ze stilaan weten dat het festival één van de sterke punten vormt van die kleine, actieve regio die Vlaanderen is... Vlaanderen is door de eeuwen heen op heel verschillende manieren, of het nu via onze schilders of tapijtwevers was, 'groots' geweest ; in deze tijd is het festival een andere uiting van hoe Vlaanderen als klein gebied toch heel open, sterk en cultureel kan zijn".

Het doet me teruggrijpen naar het ons zo dierbare gedicht van André Demedts "Vlaanderen":

... achter het werk, achter het leed der dagen,
zien wij het groeien van uw heerlijkheid,
en dit belet ons moe te zijn of ooit te klagen
om wat zo vaak verloren schijnt in deze strijd,
om al de dingen, die aan't hart ons lagen,
en die we om u hebben vaarwel gezeid.
Want door ons lijden en verzaken
wordt uwe waardigheid vergroot,
en schoon en goed willen we u maken,
én uwe vrijheid zien vóór onze dood.

Besluit :

1. Laten we aan onze bevolking het doel en de aard van onze ontvoogdingsbeweging uitleggen als gericht op het voeren van een efficiënt beleid, sociaal bekommerd, gastvrij doch niet naïef, spontaan bereid tot samenwerking in de Europese Unie en genereus in de ontwikkelingssamenwerking op wereldvlak.
2. Laten we onze politici, die de Vlaamse belangen verdedigen, zonder uitsluitingen ondersteunen.
3. Laten we onze militanten nooit ontmoedigen en hun zoals Tjil Uilenspiegel voorhouden dat na de regen de zon terug schijnt. Laten we hen aansporen om het schrijven van lezersbrieven en opiniestukken in onze kranten en tijdschriften nog op te drijven naar de verkiezingen van 2004 toe. Ik roep U alvast op voor de geplande OVV-vergadering voor een Vlaamse staatsvorming op zaterdag 6 december a.s. als antwoord op het federaal regeerakkoord.

En zo beland ik terug bij mijn uitgangspunt Edvard Grieg, die kort voor zijn dood schreef wat toepasselijk is op alle Vlaamse militanten : "Hetgeen ik tot op heden heb nagestreefd, is immers niets anders dan wat iedere goede Noor doet : een kleine steen leggen voor het gebouw dat 'Noorwegen' heet".

**UITREIKING VAN TWEE "GULDEN SPOREN"
GULDEN SPOREN VOOR VLAAMSE INTERNATIONALE UITSTRALING**

Sinds meerdere jaren reikt de vzw 11-daagse Vlaanderen-Europa met de medewerking van de stad Brugge "gulden sporen voor Vlaamse internationale uitstraling" uit ter gelegenheid van de Vlaamse nationale feestdag.

Dit jaar waren de laureaten twee dames, werkzaam in de Verenigde Staten van Amerika : Zuster Simone Ponnet en Prof. Dr. Catherine Verfaillie.

Zuster **Simone Ponnet** werd vóór 30 jaar door haar congregatie, de "Kleine Zusters van het Evangelie" naar New York gestuurd voor armenzorg. Zij werkte gedurende 20 jaar als aalmoezenier in een gevangenis met 16000 gevangenen (Rikers Island) en slaagde erin hun vertrouwen te winnen.

Daarna stichtte zij er het Abrahamshuis als voorbereiding van gevangenen op hun vrijlating en als hulpcentrum voor gevangenen; dat huis leidt zij sinds 10 jaar. Vorig jaar kreeg zij hiervoor de vredesprijs van het bisdom Gent.

Dokter **Catherine Verfaillie** moest na een sportongeval haar droom van sportopleiding en atletiek opgeven ; zij schakelde toen over naar de studies van geneeskunde, gevolgd door specialisatie in inwendige geneeskunde, subspecialisatie hematologie.

Vóór 17 jaar vertrok zij naar Minneapolis (Minnesota) voor verdere vervolmaking. Wat oorspronkelijk bedoeld was als een kortstondige verblijfsplaats, werd haar standplaats : ze deed er pionierswerk in verband met het stamcelonderzoek, zowel inzichtelijk als technisch, en werd hierdoor wereldwijd bekend.

Dit jaar kreeg zij hiervoor een eredoctoraat van de K.U.Leuven.

Zij was zo vriendelijk ons haar dankwoord na de uitreiking van de gulden spoor te bezorgen.

E. P.

Mijnheer de Gouverneur, Excellenties, Dames en Heren,

Eerst en vooral wil ik de vzw Vlaanderen-Europa en de Vlaamse Gemeenschap bedanken om aan mij een Gulden Spoor voor Vlaamse Internationale Uitstraling toe te kennen. Als een Vlaming, sinds 17 jaar in de Verenigde Staten, geloof ik niet dat er een grotere eer te krijgen is dan erkend te worden op deze manier door je geboorteland en geboortestreek. Ondanks het feit dat mijn huis voor de laatste 17 jaar in Minneapolis Minnesota heeft gestaan voel ik me nog altijd een Vlaming in hart en nieren, en beschouw ik Vlaanderen nog altijd als mijn thuis. Ik heb inderdaad nog steeds een Belgisch paspoort, en de Amerikanen beschouwen me nog altijd als een "alien". Het doet mij daarom bijzonder veel genoegen nog eens terug te zijn in Brugge, waar ik 2 jaar van mijn geneeskundige opleiding heb genoten, en hier in Vlaanderen vrienden van vroeger weer te zien.

Zoals U daarpas hoorde, besliste ik in 1987, om voor een postdoc naar Minneapolis te gaan, toen en nu nog altijd een van de grootste transplantatie-centra in the US. Wat initieel gepland was voor 1

jaar, werd twee jaar en ondertussen werk ik er precies 17 jaar, wat ongetwijfeld wel blijkt uit mijn gebrekkig en veramerikaniseerd Nederlands, of beter Westvlaams met verkeerde g's and h's.

Toen ik naar Minneapolis vertrok, had ik helemaal geen idee waar ik naartoe ging. Minneapolis is een van die steden waar de meeste Europeanen nooit iets van gehoord hebben, en waarover heel weinig boeken te vinden waren, en waarschijnlijk nog altijd zijn in België. Minneapolis is een typisch Amerikaanse grootstad, met de oudste huizen en gebouwen van het begin van de 19de eeuw. Er zijn ongeveer 2 miljoen inwoners in Minneapolis en Saint Paul, die gelegen zijn aan de twee zijden van de mighty Mississippi – daarom noemt men ze de twin cities - en er wonen enkel 4 miljoen mensen in Minnesota, dat nochtans even groot is als Frankrijk. Minnesota is gelegen in het midden van de Verenigde Staten, juist onder Canada en ongeveer 800 km boven Chicago. Het is er bitterkoud in de winter, en het kan er makkelijk –30 graden zijn, en het sneeuwt er overvloedig, gemiddeld zo een 2 meter per winter. Minneapolis is nochtans heel groen en zonnig in de zomer, en is doorsprenkeld met kleine en grotere meren en de Mississippi. Ondanks het feit dat Minneapolis gelegen is in “the middle of nowhere” volgens Amerikanen aan de twee kusten, is Minneapolis een cultuurrijke stad. Sommigen onder U hebben misschien wel gehoord van de St Paul Chamber orchestra een van de vele orkesten in de twin cities. Minneapolis heeft ook de zogenaamde eer van de grootste shopping mall in de Verenigde Staten te hebben, en Minnesota de zogenaamde eer van een worstelaar gehad te hebben als gouverneur van de staat. Politiek gezien is het een van de meest democratische staten in de Verenigde Staten: Hubert Humphrey en Walter Mondale zijn Minnesotans en Minnesota heeft nog nooit voor een republikeinse president gestemd. Het grootste gedeelte van de bevolking is afkomstig van Duitsland, Noorwegen en Zweden. Ook zijn er een aantal plekjes die typisch Belgisch zijn, met bevoorbeeld een klein dorpje dat Gent noemt, waar een Sint Eloois-kerk staat en waar de beruchte “silver dollar bar” is, die de eerste bar was die na de prohibitie terug bier schonk naar goed Vlaams en Belgisch gebruik. Je vindt daarom ook mensen in Minnesota met typische Vlaamse namen zoals Vanoverbeke, ook al hebben de Amerikanen de uitspraak veranderd tot Vanoeberbeck.

Leven in Minnesota is goed geweest voor mij. De Universiteit van Minnesota, die een van de top tien publieke universiteiten is in de Verenigde Staten, en de buitengewone funding die aanwezig is voor wetenschappelijk onderzoek in de Verenigde Staten, hebben het mogelijk gemaakt voor mij om mijn wetenschappelijke carrière uit te bouwen in een heel korte tijd, ook al is het hard werk, en heerst er een heel competitieve sfeer. Bovendien is het leven in Minnesota plezant, en zijn de mensen er echt gemeend, helemaal geen typische Amerikanen, zoals je ziet in feuilletons op TV, maar meer zoals Vlamingen.

Niettegenstaande alles dat goed is geweest voor mij in Minnesota, zijn er toch heel wat dingen die men als Vlaming, Belg en Europeaan mist in de Verenigde Staten, voornamelijk de joie de vivre, het genieten van de alledaagse dingen in het leven, zoals een biertje op een terras in Brugge, Kortrijk of Leuven op een zomeravond zoals nu, de buurt-gemeenschappen in de meeste plaatsen in Vlaanderen, het minder jachtige leven waar de meeste Europeanen nog van genieten, en vrienden van Kortrijk, Brugge en aan de universiteit van Leuven, en familieleden die hier gebleven zijn. Hierbij wil ik dan ook eindigen en wil ik alleen nog zeggen dat mijn leven en carrière in de Verenigde Staten onmogelijk geweest zouden zijn zonder de steun van vele mensen en vrienden aan de unversiteit van Minnesota, de vele mensen die me opgeleid hebben in Waregem, Kortrijk, Leuven en Brugge, en vooral niet zonder de enorme steun van mijn familie, mijn ma en mijn pa en mijn twee zussen Francoise en Christine.

Prof. Dr. Catherine Verfaillie
Director, Stem Cell Institute,

Minneapolis (Minnesota)

FORUM

Numerus clausus en toelatingsexamen voor artsen. Artsen in Vlaanderen: plethora of dreigend tekort? Artsenopleiding in Vlaanderen: stimuleren of afremmen?

Het geneeskundig aanbod, zowel de opleiding als de vestiging, steunt in België traditioneel op een zeer liberaal beleid of, volgens anderen, op een gebrek aan beleid. Dit heeft geleid tot een groot aanbod aan artsen en andere zorgverstrekkers. In politieke middelen en in artsenverenigingen wordt sinds vele jaren gedebatteerd over de vele nadelen hiervan en over de noodzaak van een strikter beleid. Volgens de artsenverenigingen heeft de plethora aan artsen als gevolg dat jonge artsen geen behoorlijk inkomen kunnen verwerven en dat door gebrek aan ervaring de kwaliteit van de geneeskunde in het gedrang zal komen. Uit politieke kringen horen we dan weer dat de ondraaglijke stijging van de kosten van de ziekteverzekering het gevolg is van het te grote aantal artsen. Niettegenstaande alle alarmkreten bleek er gedurende vele jaren geen politieke wil te bestaan om het aantal artsen te beperken door wetgevende initiatieven. Gedurende vele jaren beperkte het beleid zich tot maatregelen om de artsenopleiding af te raden en gold de stelling dat dit wel zou volstaan om tot een beter evenwicht te komen. Er was inderdaad vanaf 1978 een drastische daling van het aantal studenten geneeskunde. Het publiek en de patiënten kwamen weinig tussen in dit debat. Zij voelden zich blijkbaar goed met het gulle en goedkope aanbod aan goede gezondheidszorg.

Het VGV heeft herhaaldelijk aandacht besteed aan deze problematiek en daarover zijn er talrijke bijdragen in *Periodiek*. Het VGV heeft steeds aangedrongen op een meer verantwoord beleid, maar heeft er tevens op gewezen dat het overaanbod aan artsen zich hoofdzakelijk situeerde bij de Franstalige Brusselse artsen en in de Waalse provincies. Reeds in 1975 (*Periodiek* 30^e jaargang n° 6) heeft het VGV ervoor gewaarschuwd dat een numerus clausus kon misbruikt worden om de relatieve achterstand van Vlaanderen inzake medische opleiding te bestendigen. In oktober 1978 werd de algemene vergadering van het VGV volledig gewijd aan het vestigingsbeleid in Vlaanderen.

In 1996 is dan toch een wettelijke regeling gekomen om het artsenaanbod te beperken tot wat men dan voorzag als de toekomstige behoeften. En, zoals dat past in onze onvoltooide staatsvorming werd het een ingewikkeld kluwen van federale en communautaire regels. Vanaf 2004 wordt het aantal artsen die in België een RIZIV nummer kunnen krijgen beperkt tot 700 per jaar en daarvan zijn er 60% of 420 toegewezen aan Vlaanderen. Vermits de plethora vooral een probleem is van een teveel aan Franstalige artsen is het aantal dat aan Vlaanderen toegekend werd te weinig om binnen afzienbare tijd het evenwicht te herstellen. Artsenopleiding is een bevoegdheid van de gemeenschappen en het komt dus aan de gemeenschappen toe de wettelijke regelingen te treffen om de opleiding aan te passen aan het aantal artsen die hun beroep zullen mogen uitoefenen. Om tegen 2004 een gepast aantal artsen op te leiden werd in Vlaanderen een toelatingsexamen voor artsenopleiding ingericht vanaf 1997. Voor de Franstalige universiteiten is er geen toelatingsexamen. Men zou daar de beperking van de artsenopleiding pas uitvoeren na de derde kandidatuur. In feite werd aan Franstalige zijde de uitvoering van de beperkende maatregelen enkele jaren uitgesteld en het is nog steeds niet duidelijk wat er zal gebeuren met Franstalige artsen die vanaf 2004 niet in het beroep zullen mogen stappen.

Tot begin van de jaren '90 waren er alarmerende berichten over de kwalijke gevolgen van de plethora, o.a. nog in *Periodiek* 47^e jaargang, 1992. In 1996 werd een wettelijke regeling getroffen en in 2000 kwamen de eerste berichten over het nakende tekort aan artsen. Eigenaardig genoeg, alhoewel de plethora veel groter is aan Franstalige zijde, handelden de eerste studies over het dreigend tekort aan artsen in Wallonië. Deze studies kwamen slechts vier jaar nadat de lang verwachte wetgeving er gekomen was. Moeten we hieruit afleiden dat de Franstaligen nooit geloofd hebben in de noodzaak van een beperking van de artsenopleiding en ook nooit zinnens waren die uit te voeren? Wat er ook van zij, nu rijzen er blijkbaar ook twijfels aan Vlaamse zijde. In maart 2003 luidden de rectoren van de Vrije Universiteit Brussel en van de Universiteit Antwerpen de alarmbel: er dreigt een tekort aan artsen in Vlaanderen. Ze vragen daarom een opschorting van het toelatingsexamen en een verhoging van de quota toegelaten artsen. Deze stelling werd niet bijgetreden door de rector van de KULeuven. Bij deze tegengestelde stellingen van de rectoren vermoedt men wel enige bezorgdheid voor het eigenbelang van

hun universiteiten. Het toelatingsexamen is immers nefast gebleken voor de kleinere universiteiten. Wie dan toch geslaagd was in het examen ging maar liever naar een grotere universiteit en dat zijn Leuven en Gent. Zo is ook aan Vlaamse zijde het debat over numerus clausus, toelatingsexamen, plethora of dreigend tekort weer geopend. Waren de vooruitzichten van 1996 foutief? Heeft men omwille van politieke correctheid geen rekening durven houden met de vervrouwelijking van het beroep? Is het toelatingsexamen te moeilijk? Heeft men door de alarmerende berichten over plethora teveel jongeren afgeschrikt?

In een recente nota geeft het Vlaams Economisch Verbond nog een andere dimensie aan deze discussie. In de nota "Een visie op de gezondheidszorg in Vlaanderen" van maart 2003 pleit het VEV voor "zorg als groeimarkt". In deze visie zou men moeten afstappen van een budgettair en restrictief beleid, maar opteren voor hoogstaande kwalitatieve zorg met mogelijkheden tot innovatie en moet Vlaanderen zich op de voorgrond plaatsen met aantrekkelijke geïntegreerde groei markten voor onderzoek, ontwikkeling, zorgverlening en tewerkstelling. Alhoewel in de VEV-nota niet gesproken wordt over numerus clausus, is het duidelijk dat deze visie niet verenigbaar is met een politiek van strikte beperking van het medisch aanbod.

Nog voor de moeizaam gegroeide beperking van het medisch zorgaanbod in 2004 in werking treedt, blijkt de discussie hierover weer volop op gang te komen. Het resultaat zou wel kunnen zijn dat de beperking die in 1996 afgesproken werd, niet of onvolledig uitgevoerd wordt en in dat geval zal Vlaanderen de dupe zijn. Vlaanderen heeft immers de opleiding van artsen drastisch beperkt. Franstalig België heeft ondertussen wel teveel artsen opgeleid die, bij een eventueel tekort in Vlaanderen, de plaatsen zullen kunnen opvullen. We komen dan tot het paradoxale resultaat dat de plethora aan Franstalige artsen verholpen wordt door het beperken van Vlaamse artsen.

Dit is geen triviale zaak. Indien er in de komende 7 tot 10 jaar inderdaad te weinig artsen promoveren aan de Vlaamse universiteiten, maar wel veel aan de Franstalige Belgische universiteiten, dan bestaat er geen enkel wettelijk middel om te beletten dat deze Franstalige artsen zich in Vlaanderen zouden vestigen. Er bestaat wel een wettelijke verdeling van het aantal vestigingsplaatsen tussen Vlaanderen en Franstalig België, maar ministers en regeringen veranderen en wetten kunnen vervangen worden door andere wetten. Bovendien bestaat in Europa het vrij verkeer van personen en diensten. De RIZIV-nummers die voorzien zijn voor Vlaamse artsen kunnen dus aan dezelfde voorwaarden toegekend worden aan andere artsen uit de Europese Unie. Vlaanderen heeft wel de mogelijkheid om als voorwaarde een taalexamen in te voeren. Er bestaat dus een gevaar dat er in de komende jaren opnieuw een toevloed zal zijn van Franstalige artsen in de Vlaamse gemeenten rond Brussel en langs de taalgrens, waardoor de verfransingsdruk verder zou toenemen. Indien het zover komt kunnen we in ieder geval zeggen dat we het aan onszelf te danken hebben. Wat we zelf doen hebben we dan voor éénmaal niet beter gedaan.

Maar hoe kan Vlaanderen dan een zinnig beleid voeren? Deze dreigende mislukking voor Vlaanderen kunnen we grotendeels toeschrijven aan de onvoltooide staatshervorming en ook wel aan het gebrek aan federale loyaliteit van de Franstalige gemeenschap. Om een zinnig beleid te kunnen voeren moeten we beschikken over homogene bevoegdheidspakketten. Vlaanderen moet de volledige bevoegdheid krijgen over de volksgezondheid en sociale zekerheid met inbegrip van de financiering. Maar ook als Vlaanderen deze bevoegdheden zal hebben, blijft dit een uiterst moeilijk probleem. Is het mogelijk de behoefte aan geneeskundige zorgen op halflange termijn te voorzien en het zorgaanbod te plannen? Of moeten we betrouwen op het zorgaanbod als groei markt zoals het VEV voorstelt, mits de nodige sociale correcties om de toegankelijkheid en solidariteit voor de ganse bevolking te garanderen?

Zoals in het verleden wil het VGV verder het forum en de catalysator zijn voor deze discussie. De visie op de gezondheidszorg in Vlaanderen zal verder uitgediept worden in een VGV-symposium op 8 mei 2004 in het Vlaams Parlement. Om dit symposium optimaal voor te bereiden, verwachten we uw reacties op deze beschouwingen.

Robrecht Vermeulen

Ontwikkelingssamenwerking hoeft niet noodzakelijk grootschalig te zijn om toch efficiënt te zijn. In de jaren '70 ontmoette de directeur van een Vlaamse jeugdkampen-organisatie het echtpaar Jimmy en Ruth Morales, beiden artsen, ter gelegenheid van een bezoek aan een missiehospitaal van de paters van Scheut in Allaguia, een dorp in de Filippijnse bergprovincie. Hij was beïndrukt door de inzet van de twee en besloot hun werking te ondersteunen, ook later wanneer het kinderrijke gezin naar Manila verhuisde omwille van de studies van de kinderen.

Ter gelegenheid van een radiologisch congres in Manila in 1995 maakte ik samen met mijn vrouw kennis met hun dagelijks werk in de "slums" van de hoofdstad.

Op dit ogenblik vervolmaken twee kinderen van hen hun specialisatie, respectievelijk oncologische gynecologie en oncologische heekunde, aan een Vlaamse universiteit om deze kennis in hun land toe te passen.

Ik vroeg aan mijn vriend Jimmy Morales een kort stukje te schrijven over hun werk in de "slums"; hieronder volgt zijn tekst met de Nederlandse vertaling.

Wie hem wil contacteren voor verdere inlichtingen kan terecht op onze redactie.

E. P.

The Medical Outreach for the Urban Poor
Kristong Hari Church
Commonwealth Avenue, Quezon City
Philippines

The clinic in Kristong Hari remains as vibrant as ever. We see an average of 50 patients every morning from Monday to Wednesday, the days reserved for general consultations. We screen patients for the short course intensive treatment for tuberculosis. Chest xrays, sputum examinations and skin tests for the children are requested. Those with positive results are accepted in the program on two conditions: first, the patients together with another adult member of the family must attend the lectures on tuberculosis given at 7 to 8 AM on Thursdays and Fridays. Secondly, patients must report weekly, children on Thursdays, adults on Fridays for physical examinations and for their week's supply of medicines. Patients sign a paper that they will abide with these two requirements. Absence of two weeks will automatically drop them from the program.

The WHO (World Health Organization) insists on DOTS (Directly Observed Treatment Short course) which means the patients must line up daily and swallow their medicines under our direct observation. This was impossible. We believe that once a patient understands his condition and wants to get well, he will be greatly motivated and so we could trust him to follow instruction on how and when to take his medications religiously.

In August 2002, we had the good fortune of a surprise visit of a German national connected with Action Medeor in Germany. He appreciated the work he saw. Three months later we received a generous supply of anti-TB medicines for adult patients. We still must buy the liquid form for smaller children.

At about the same time, the Diocese of Novaliches was created and since we were the only clinic offering daily service, Kristong Hari Outreach medical clinic became the center of medical services of these new diocese. The number of patients doubled.

All things considered, we have good success with the Tuberculosis program. Children show the best results. In two months, they have regained their appetite, put on weight and became very active.

What a joy to see them lining up on Thursdays and jostling each other to be near the door, faces scrubbed clean, the little girls with ribbons on their hair!

Despite that adequate and sustained nutrition cannot be achieved as desired due to economic constraints, adults who start treatment as far advanced cases become “minimal” in 6-8 months, well enough to be gainfully employed. The challenge of the slums remains attractive in the sense that it requires daily the outpouring of one’s reserves of patience, understanding and kindness. On the other hand, hundreds of poor people benefit from the medical services.

Jimmy Morales, M.D.

De kliniek in Kristong Hari blijft even bruisend van leven als ooit tevoren. Van maandag tot woensdag zien we elke morgen gemiddeld 50 patiënten op onze raadpleging. Daaruit halen we de patiënten die in aanmerking komen voor de korte kuur van intensieve tuberculose-behandeling. Thoraxfoto’s, sputum onderzoek en huidtesten bij kinderen worden aangevraagd. De patiënten met positieve uitslagen worden opgenomen in het programma onder twee voorwaarden. Vooreerst moeten ze samen met een ander volwassen familielid de lezingen over tuberculose bijwonen die doorgaan op donderdag en vrijdag van 7 tot 8u ’s voormiddags. Ten tweede moeten de patiënten zich wekelijks melden - de kinderen op donderdag, de volwassenen op vrijdag - voor klinisch onderzoek en voor de wekelijkse bedeling van medicamenten. De patiënten ondertekenen een document waarop zij verklaren die twee vereisten te zullen naleven. Bij afwezigheid van twee weken worden ze automatisch uit het programma geschrapt.

De Wereld Gezondheidsorganisatie (WGO) dringt aan op “DOTS” (rechtstreeks geobserveerde behandeling met korte duur). Dit betekent dat de patiënten dagelijks moeten verschijnen en hun medicamenten onder rechtstreeks toezicht moeten innemen. Dat was onmogelijk. Wij geloven dat patiënten, die de ernst van hun toestand begrepen hebben en beter willen worden, voldoende gemotiveerd zijn, en dat wij er op kunnen vertrouwen dat zij de richtlijnen zullen volgen over hoe en wanneer zij hun medicamenten deugdelijk moeten innemen.

In augustus 2002 hadden wij het geluk een verrassingsbezoek te krijgen van een Duitser, verbonden met “Actie Medeor” in Duitsland. Hij waardeerde ons werk ter plaatse. Drie maanden later kregen we een grote voorraad tuberculostatica voor volwassenen. De vloeibare vorm voor kleinere kinderen moeten we nog steeds aankopen.

Ongeveer rond hetzelfde tijdstip werd de Diocese van Novaliches opgericht en, aangezien wij de enige kliniek waren met dagelijkse werking, werd de Kristong Hari medische kliniek het centrum van de medische dienstverlening van deze diocese. Het patiëntenaantal verdubbelde.

Alles wel beschouwd is ons Tuberculose programma succesvol. De beste resultaten boeken we bij kinderen. Na twee maanden kregen ze terug eetlust, begon hun gewicht op te lopen en werden ze weer actief. Het is prettig hen op donderdag in de rij te zien staan en hen te zien dringen bij de deur met gewassen gezichten, de kleine meisjes met linten in hun haar!

Ondanks het feit dat het door de economische beperkingen niet mogelijk is een voldoende en volgehouden voeding te verzekeren, zijn volwassenen, die de behandeling starten als vergevorderde gevallen, na 6 – 8 maanden voldoende hersteld om terug te werken en de kost te verdienen. De uitdaging van de slums blijft aantrekkelijk omdat ze dagelijks beroep doen op onze reserves van geduld, begrip en vriendelijkheid. Zo genieten echter honderden arme mensen van de medische dienstverlening.

Jimmy Morales, M.D.

Hoorzitting in de commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand betreffende het collectief verzoekschrift van de V.V.B. om geld vrij te maken voor de bouw en uitbating van Vlaamse ziekenhuizen in Brussel. (24 juni 2003)

Het V.G.V. steunt dit verzoekschrift.

Het V.G.V. houdt zich sinds lang actief bezig met de taaltoestanden in de Brusselse ziekenhuizen. Ik wil hier slechts wijzen op de studiedag die het VGV reeds in oktober 1972 hield in Brussel over de Taaltoestanden in de geneeskundige sector in Brussel, waar toen al duidelijk aangetoond werd dat de taalwetten van 1962 er na tien jaar nog niet in geslaagd waren de gelijkberechtiging voor de Vlaamse patiënten in Brussel te bewerkstelligen. Ondertussen zijn die taalwetten 40 jaar van kracht en er is geen verbetering. Dat is de voornaamste reden waarom we overtuigd zijn dat andere middelen moeten worden aangewend. We zijn ervan overtuigd dat een echte gelijkberechtiging voor de Vlaamse of Nederlandstalige patiënten in Brussel slechts zal bekomen worden indien er een voldoende aanbod is van Nederlandstalige ziekenhuizen in Brussel. Een voldoende aanbod betekent concreet dat iedere inwoner van Brussel en van de Vlaamse Rand rond Brussel de daadwerkelijke keuzemogelijkheid zal hebben om zich tot een Nederlandstalig ziekenhuis te wenden. Net zoals dit voor het Nederlandstalig onderwijs het geval is. Alleen al omwille van de bereikbaarheid is dat op dit ogenblik voor de ziekenzorg niet het geval. Daarom vragen we dat er een of meer Vlaamse ziekenhuizen zouden bijkomen.

Wat bedoelen we met Vlaams ziekenhuis?

Dit is niet een ziekenhuis dat zou voorbehouden zijn voor Vlaamse patiënten en waar alles eentalig Nederlands zou zijn. We leven in een meertalige en multiculturele stad en we willen ons helemaal niet opsluiten in een getto. Een Vlaams ziekenhuis moet een ziekenhuis zijn dat beheerd wordt door de Nederlandstalige gemeenschap, zodat die gemeenschap er kan voor instaan dat Vlamingen op alle niveaus en in alle diensten in hun eigen taal terecht kunnen. Dat ziekenhuis moet open staan voor anderstaligen. In zijn werking moet het twee- of meertalig zijn. Door ziekenzorg van hoge kwaliteit aan te bieden in een ziekenhuis dat beheerd wordt door de Vlaamse gemeenschap zal de Vlaamse gemeenschap niet alleen ten dienste staan van de Vlaamse patiënten, maar zal ze ook de Vlaamse aanwezigheid in Brussel versterken, een bijdrage leveren tot het in stand houden van een werkelijke tweetaligheid van de hoofdstad en zal ze haar bijdrage leveren in de zorg voor vreemdelingen en migranten. Dit is dus net het omgekeerde van zich opsluiten in een getto. Met een bijkomend Vlaams ziekenhuis moet de Vlaamse gemeenschap zich openstellen naar de andere gemeenschappen. Zoals dit nu reeds het geval is met het A.Z. V.U.B. en met het Nederlandstalig onderwijs. Het argument dat er te weinig Vlamingen zijn in Brussel voor een bijkomend Vlaams ziekenhuis houdt dus geen steek.

Wie moet Vlaamse ziekenhuizen in Brussel oprichten en uitbaten?

We vinden het een zeer goed initiatief dat de V.V.B. deze vraag richt tot de Vlaamse overheid. In het verleden werden reeds verschillende initiatieven genomen om het Nederlandstalig zorgaanbod in of rond Brussel te vermeerderen. Er zijn projecten geweest van de K.U.Leuven en de Christelijke mutualiteiten. Er werd gesuggereerd dat de VUB zou moeten uitbreiden of een tweede vestiging zou moeten krijgen. Dit alles zonder succes. Het VGV wil in geen geval een of andere groep of zuil steunen. En daarom menen we dat een of meerdere Vlaamse ziekenhuizen best zouden opgericht en uitgebaat worden door de Vlaamse overheid, los van elke verzuiling.

Waar moet dat ziekenhuis komen? Moeten dat één ofwel meerdere Vlaamse ziekenhuizen zijn? Moet dit een nieuw ziekenhuis zijn of moet een bestaand ziekenhuis overgenomen worden?

Dit alles zijn ingewikkelde en zeer technische vragen en wij beschikken niet over de kennis noch over de financiële middelen om daarop een antwoord te geven. Daarom vragen we dat als een eerste noodzakelijke stap de Vlaamse regering de nodige middelen zou vrijmaken om een professionele studie hierover te laten uitvoeren. Dit is de hier reeds genoemde "haalbaarheidsstudie". Een bijkomend Vlaams ziekenhuis is zeker haalbaar op voorwaarde dat Vlaanderen daartoe de politieke wil heeft. Daarom moet de studie niet gaan over het of, maar over het hoe van bijkomende ziekenhuizen, over welke middelen moeten gebruikt worden, welke stappen moeten gezet worden om het haalbaar te maken. Er moet een professionele marktstudie gedaan worden. Daarbij moet rekening gehouden worden met wat er nu reeds bestaat aan Nederlandstalig aanbod in Brussel en omgeving. Er moet gezocht worden naar de optimale locatie om zoveel mogelijk Vlaamse patiënten de mogelijkheid te bieden zich tot een Nederlandstalig ziekenhuis te wenden. Er moet ook voor gezorgd worden dat een nieuw ziekenhuis zo weinig mogelijk in concurrentie zou treden met wat nu reeds bestaat aan Nederlandstalig zorgaanbod in Brussel in de Vlaamse Rand rond Brussel.

Heeft Vlaanderen daartoe de bevoegdheid?

In het standpunt van de Vlaamse regering staat dat Vlaanderen hierover niet de volledige bevoegdheid heeft en hierin geen unilaterale beslissingen kan nemen. Dat is inderdaad zo, maar dat betekent nog niet dat Vlaanderen hierin geen bevoegdheid heeft. Vlaanderen heeft de bevoegdheid om in Brussel ziekenhuizen in te richten en uit te baten op voorwaarde dat het past in de programmatie en dat is een federale bevoegdheid. Maar er bestaan mogelijkheden om dit te doen passen in de programmatie. Geen enkel van die middelen is eenvoudig, maar het is wel haalbaar indien daartoe de politieke wil bestaat.

Eerste mogelijkheid is de programmatie wijzigen. Dit is zeker geen eenvoudige zaak en dus onwaarschijnlijk dat dit zal gebeuren. Daarom moet er ook gezocht worden binnen de huidige programmatie. Het middel daartoe is het kopen van erkende bedden. Dit gebeurt ook nu tussen verschillende ziekenhuizen en in het advies van de Vlaamse regering staat als marktprijs ongeveer € 90.000 per bed. Dit wordt misschien iets moeilijker en duurder door de wijziging van de wet waarbij onderscheid gemaakt wordt tussen “verantwoorde” en “niet verantwoorde” bedden. Er zal moeten gezocht worden naar “verantwoorde” bedden in Brusselse ziekenhuizen die in financiële nood verkeren. In een recent verleden zijn extra geldinjecties nodig geweest voor de Irisziekenhuizen en Vlaanderen heeft dat goedgekeurd zonder daadwerkelijke tegenprestatie. Indien nogmaals extra geld voor de Brusselse ziekenhuizen nodig is, ware het een eerlijker transactie indien dat zou gebeuren door verkoop van erkende verantwoorde bedden aan Vlaamse ziekenhuizen.

En als randnota: voor het bouwen van een Vlaams ziekenhuis zou ook de medewerking van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest nodig zijn, namelijk voor het afleveren van een bouwvergunning. Waarschijnlijk zou dat aanleiding geven tot vertragsmanoeuvres, maar indien de bouwaanvraag wettelijk in orde is, is ook dat wettelijk mogelijk.

Wat zou dat kosten? Heeft Vlaanderen daarvoor de middelen?

Een nieuw ziekenhuis bouwen is een dure zaak. In het advies van de Vlaamse regering wordt de som van 114 miljoen euro vooropgesteld. Dat is echter niet de som die de Vlaamse overheid zou moeten betalen. Een ziekenhuis is een investering die over 30 jaar moet afgeschreven worden. Voor erkende ziekenhuisbedden is de afschrijving inbegrepen in de werkingskosten, die ten laste vallen van het federale budget, zoals trouwens staat in het advies van de Vlaamse regering. Vlaanderen zou wel de initiële kosten moeten dragen voor het plannen en starten van een ziekenhuis.

Een andere denkpiste is een bestaand ziekenhuis over te nemen? Zou dit niet veel goedkoper en ook makkelijker haalbaar zijn?

Wellicht wel, maar dan komt daarbij nog de kost om dat ziekenhuis om te vormen tot een Vlaams ziekenhuis van hoge kwaliteit. Of het dan nog goedkoper en even goed is, moet uitgemaakt worden door een degelijke professionele studie.

Een nieuw ziekenhuis is een dure zaak, maar de werkingskosten zijn nog duurder. De werkingskosten vallen ten laste van het federale budget en komen dus voor 70% uit Vlaanderen. Nu betalen we dat ook voor Brusselse ziekenhuizen waar Vlamingen voortdurend vernederd worden. Indien deze werkingskosten zouden gebruikt worden voor het uitbaten van een of meer Vlaamse ziekenhuizen in Brussel ware dat een dubbele winst voor Vlaanderen. Het zou de onverantwoorde geldstroom naar de Franstalige ziekenzorg indijken en het zou de Nederlandstalige aanwezigheid in Brussel versterken.

Wat met het project “Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk”?

Op het symposium over Nederlandstalige gezondheidszorg voor Brussel en omgeving op 9 november 2002, werd het idee van een Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk naar vorgebracht en hieraan wordt actief verder gewerkt. Dit is een prachtig initiatief dat we ten volle steunen.

Dit mag echter niet gezien worden als een alternatief voor een volwaardig echt Vlaams ziekenhuis. Het project Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk en de vraag voor een bijkomend Vlaams ziekenhuis zijn complementair. Indien werk zou gemaakt worden van een Vlaams ziekenhuis, zou het nog minstens 5 tot 7 jaar duren vooraleer dat gerealiseerd is. Een “Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk” kan op minder dan een jaar operationeel zijn en zou dus op vrij korte termijn een daadwerkelijke verbetering in het Nederlandstalig zorgaanbod kunnen brengen. Daarom mag de huidige vraag voor een bijkomend Vlaams ziekenhuis zeker geen reden zijn om de realisatie van het Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk uit te stellen of de steun ervoor te beperken. Anderzijds ware het ook niet verantwoord te wachten tot het Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk zijn nut of onnut bewezen heeft, vooraleer te starten met de plannen voor een volwaardig tweede Vlaams ziekenhuis.

We verwachten veel van het Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk, maar we geloven niet dat dit alle problemen van het Nederlandstalig zorgaanbod zal oplossen. Daarom vragen we dat de Vlaamse regering zonder uitstel de middelen zou ter beschikking stellen voor de hoger vermelde voorbereidende studie voor een Vlaams ziekenhuis. Indien, tegen alle verwachting in, zou blijken dat het Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk alle problemen oplost, dan zal de studie voor een Vlaams ziekenhuis ook voor het project zorgnetwerk zeer nuttig zijn en dus zeker geen verloren geld. Maar het is waarschijnlijker dat het Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk wel een verbetering zal brengen, en tevens de nood voor een tweede Vlaams ziekenhuis nog beter zal aantonen. In dat geval zal een functionerend Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk een zeer nuttig steunpunt zijn om een tweede Vlaams ziekenhuis te starten.

Besluit :

Het Vlaams Geneeskundigenverbond steunt het verzoekschrift van de Vlaamse Volksbeweging en van 22.000 Vlamingen voor de bouw van Vlaamse ziekenhuizen in Brussel en vraagt dat als eerste stap en zonder verder uitstel een professionele studie zou gedaan worden over de manier waarop dit kan gerealiseerd worden. Laat ons nu eens niet bang zijn om vooruit te denken en niet gaan uitzoeken hoe haalbaar een bijkomend ziekenhuis in Brussel is maar wel hoe dit ziekenhuis kan worden gerealiseerd.

Het VGV steunt tevens de plannen voor een Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk. De studie voor een Vlaams ziekenhuis en de realisatie van het Virtueel Nederlandstalig Zorgnetwerk vullen mekaar aan en moeten gelijktijdig en zonder verder uitstel uitgevoerd worden.

Samenvatting:

Het VGV steunt het verzoekschrift voor bijkomende Vlaamse ziekenhuizen omdat na veertig jaar taalwetten in Brussel nog helemaal geen gelijkberechtiging van Vlamingen in de ziekenzorg is bereikt.

Een Vlaams ziekenhuis moet ook openstaan voor anderstaligen en vreemdelingen en heeft dus zeker een voldoende grote doelgroep.

Best ware dat de oprichting gebeurt door de Vlaamse overheid om de verzuiling geen kans te geven.

Waar, hoeveel, op welke manier dit kan zijn vragen die door een goede haalbaarheidstudie moeten worden beantwoord.

Vlaanderen heeft zeker voldoende bevoegdheid om met wettelijke middelen ziekenhuizen in Brussel te realiseren.

De kost voor deze realisatie wordt over 30 jaar gespreid en nu wordt ook reeds 70 % van de ziekenzorg in Brussel door Vlaanderen gedragen om zeer Vlaamsonvriendelijke structuren te ondersteunen.

Het VGV steunt ook de verdere uitbouw van het Virtueel Vlaams Zorgnetwerk. Beide zijn complementair en een goed uitgebouwd zorgnetwerk kan een zeer nuttig steunpunt voor de realisatie van ziekenhuizen zijn.

Laat ons niet bang zijn van onze eigen schaduw en durven vooruitdenken. Laat ons geen energie meer besteden aan de vraag of Vlaamse ziekenhuizen haalbaar zijn maar alleen nog zoeken naar hoe zij kunnen worden gerealiseerd.

Dr. André Lerminiaux

Dr. Robrecht Vermeulen

... Ook Kubla lijdt aan de verkrampde behoudsgezindheid. Wie de transfers ter discussie durft te stellen, krijgt van hem meteen een proces aan zijn broek wegens racisme. Nochtans zijn ook voor Wallonië de transfers veeleer een vloek dan een zegen en wel omdat ze de sociale consumptie in stand houden in plaats van de economisch productie te stimuleren... Een verantwoorde solidariteit is erop gericht de economische basis van een gewest te vergroten, zodat het zijn sociale bovenbouw zelf verdient.

Stefaan HUYSENTRUYT - FET - 08/05/2003

... Overigens is Di Rupo de mening toegedaan dat ook de Vlaming niet wakker ligt van nog meer regionalisering, maar wel wakker ligt van de werkloosheid, de sociale zekerheid, de sputterende economie, de onveiligheid, de trage rechtspraak ... Elio Di Rupo heeft overschot van gelijk. Alleen, hoe lossen we die problemen op wanneer Vlamingen en Walen een totaal andere visie hebben op deze problemen en de mogelijke oplossingen? Juist, door nog méér te regionaliseren!

Eric DONCKIER - Het Belang van Limburg - 09/05/2003

...Hoe dan ook is de belastingdruk in België veel te hoog ... De Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) herhaalde onlangs dat België de productiefactor arbeid het zwaarst belast ... Dit verklaart waarom de werkgelegenheidsgraad in België zo laag is ... Daarom moet de volgende regering andere maatregelen overwegen. Een eerste optie is een andere financiering van de sociale zekerheid. Nu worden de sociale uitkeringen vooral betaald door de bijdragen van de werknemers en werkgevers. Een financiering van de kinderbijslag en gezondheidszorg door belastingen in plaats van sociale bijdragen kan de lasten op arbeid verlagen ...

Wouter VERVENNE - FET - 13/05/2003

... wat me het meest gestoord heeft, is de systematische oppositie binnen deze regering, vooral van de PS, tegen Copernicus. Dat heeft me enorm gehinderd en bevestigt wat ik allang dacht: er gaapt een immense cultuurkloof tussen het Noorden en het Zuiden in dit land ... In Vlaanderen kan je veel beter een effectiviteits- en efficiëntieverhaal brengen ... Mijn stelling is dus dat je meer moet federaliseren. Lang voor VLD en CD&V pleitte ik al voor confederalisme ...

Luc VAN DEN BOSSCHE - Het Nieuwsblad - 07/06/2003

...
Het GMD is in Vlaanderen veel meer ingeburgerd dan in Wallonië ... Een op de drie leden van het Christelijk Ziekenfonds heeft een GMD. In de Vlaamse arrondissementen heeft zo'n 40 % van de CM-leden een dossier, in Wallonië nauwelijks 14 %. Bij het Socialistische Ziekenfonds gaat het om een op de vijf leden (32,5 % van de Vlaamse en 10,5 % van de Waalse leden) en bij het Onafhankelijk Ziekenfonds om 7 % van de leden (13,1 % van de Vlaamse en 4,7 % van de Waalse leden). Bij de Neutrale Ziekenfondsen hebben 176.456 leden een GMD. Ook hier hebben veel meer Vlaamse dan Waalse leden een GMD. Van de Liberale Ziekenfondsen zijn geen cijfers beschikbaar.

Belga - FET - 03/07/2003

Lidgeld V.G.V.

Gewoon lid	€ 45.00
Tot 10 jaar na diploma	€ 20.00
Arts zonder praktijk	€ 20.00
Steunend lid	€ 75.00
Artsenkoppel	€ 50.00
Artsenkoppel (tot 10 jaar na diploma of zonder praktijk)	€ 25.00
Abonnement "Periodiek/Nieuwsbrief" voor niet leden	€ 20.00

Postrekening nr. 000-0145403-97 Kredietbank nr. 407-3062251-47 Generale Bank nr. 220-0661040-21

Secretariaat V.G.V. : Ergo de Waellaan 3 – bus 14
2100 Deurne – Antwerpen - Tel: 03/322.28.50 – Fax: 03/322.45.14
e-post: vgv@vz.uunethost.be - webstek: www.vgv.be
Het secretariaat is open alle werkdagen van 9 tot 13 uur

**Wij heten U hartelijk welkom op de
ALGEMENE VERGADERING
van het
VLAAMS GENEESKUNDIGENVERBOND
Zaterdag 11 oktober 2003 om 14u30
in Parkhotel, Stationsplein, 2 te Kortrijk**

Programma :
14.30u Samenkomst Parkhotel
15.00u Archeologisch stadsbezoek o.l.v. Dr. Rogier Ooghe
17.00u Koffie
17.15u Statutaire vergadering
18.00u Receptie
19.00u Banket

Inschrijvingen : VGV-secretariaat te Antwerpen, Tel. : 03/3222850

OVV-STATEN-GENERAAL (voorlopig programma)

Thema: Vlaamse staatsvorming: Vlaanderen, Europa, Wereld.

Datum: zaterdagvoormiddag 6 december 2003.

Plaats: De Schelp – Vlaams Parlement.

Programma:

- **9u00** **Ontvangst met koffie**
- **9u30** **Inleiding (5 min)**
 E. Ponette
- **9u35** **Drie inleidende toespraken (60 minuten)**
 - 1. **Binnenlands bestuur (20 min)**
 - 2. **Vlaanderen in Europa (20 min)**
 - 3. **Vlaanderen in de wereld (20 min)**
- **10u35** **Discussie (60 minuten) met drie moderatoren**
 - 4. **Binnenlands bestuur (± 30 min)**
 - 5. **Vlaanderen in Europa (± 15 min)**
 - 6. **Vlaanderen in de wereld (± 15 min)**
- **11u35** **Slottoespraak door de OVV-voorzitter (20 minuten)**
- **11u55** **Receptie**

Medewerking werd gevraagd aan Jan Jambon, Theo Lansloot, Ria Heremans-Van Elslande, Peter De Roover, Hans De Belder, Eric Suy.

OVV MATIG TEVREDEN MET TAALREGELING HOGER ONDERWIJS BINNEN HET BOLOGNADECREET

Het Vlaamse Parlement keurde op 2 april een nieuwe taalregeling voor het hoger onderwijs binnen het geheel van het Bolognadecreet goed.

Het Dagelijks Bestuur van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV) is matig tevreden met de tekst van het decreet: enerzijds werden de petitie-eisen van het OVV niet helemaal maar wel gedeeltelijk ingewilligd, anderzijds werd de tekst van het ontwerpdecreet (versie 19 april 2002) aangepast in de goede richting.

Concreet werd het maximaal aandeel van anderstalig onderwijs in de toekomstige bachelor-opleidingen gehalveerd van 20 % tot 10 %; het OVV vroeg volledig Nederlandstalig onderwijs in de bacheloropleidingen.

Verder werd voor de toekomstige masteropleidingen de beperking van het gebruik van andere talen in de huidige tekst nader bepaald, terwijl daar in het ontwerpdecreet van 19 april 2002 geen sprake van was. In de memorie van toelichting wordt nu vermeld: "In beperkte mate' betekent dat het niet de bedoeling is dat het gebruik van het Nederlands als onderwijstaal in het hoger onderwijs wordt uitgehouden. Bij de toepassing van deze bepalingen zal er als referentiebasis gekeken worden naar de huidige praktijk inzake het gebruik van een andere taal dan het Nederlands en naar de concrete toepassing van de huidige regelgeving aan de hogescholen en universiteiten." Het decreet van 12 juni 1991, dat tot hier toe gold, voorzag een maximum van 20 % anderstalig onderwijs; het OVV pleitte voor het behoud van dit maximum.

Het OVV vertrouwt erop dat de instellingsbesturen van universiteiten en hogescholen hun verantwoordelijkheid zullen opnemen en ervoor zullen zorgen dat het principe "De onderwijstaal in hogescholen en universiteiten is het Nederlands" loyaal wordt toegepast, zodat de overdracht docent – student optimaal blijft, zodat de universiteiten en hogescholen hun sociale opdracht blijven naleven en zodat het Nederlands zijn rol als wetenschapstaal kan blijven vervullen.

Het OVV verwacht van de Vlaamse parlementsleden dat zij hun, in het decreet ingebouwde, controlefunctie op het naleven van het decreet door die instellingsbesturen nauwgezet zullen uitoefenen zodat de bepalingen van het decreet en van de memorie van toelichting in de feiten worden nageleefd. Het OVV zal hierop aandachtig toekijken.

Het OVV dankt alle Vlamingen die bijgedragen hebben tot het succes van de petitie voor het behoud van het Nederlandstalig karakter van het hoger onderwijs (meer dan 18.000 handtekeningen) en voor de verbeteringen van de tekst van het decreet die zij daardoor tot stand hielpen komen.

Namens het Dagelijks Bestuur van het OVV,

Eric Ponette
OVV-voorzitter

Matthias Storme
OVV-woordvoerder

UITGAVEN VGV

Autokenteken

- **Decalco** €2.00,- + € 0.42,- Port
- **Aluminium** €3.00,- + € 0.79,- Port

Fiscaal dagboek

€25.00,- + € 1.24,- Port

De hemel op aarde?

Over de betaalbaarheid van gezondheidszorgen in België.

Dr. Jan Remans – Reumatoloog, oud-VLD senator en VGV-lid.

Als inleiding bespreekt hij enkele gevallen uit zijn praktijk, waarmee hij bepaalde tekortkomingen in onze zeker niet slecht te noemen sociale zekerheid aankaart.

Maar de hoofdbrok van deze studie is wel de gedegen uiteenzetting over de werking en de structuur van onze ziekteverzekering, ook in vergelijking met onze nabuurlanden. De algemene evolutie van onze gezondheidstoestand wordt prima uit de doeken gedaan, dankzij de wereld-gezondheidsorganisatie (WGO) en onze nationale gezondheidsenquête met o.a. gezondheidstoestand, levensstijl, medische structuren, patiënten tevredenheid en de kosten.

Nadien behandelt Dr. Remans de uitgavencijfers voor gezondheidszorg gisteren, vandaag en morgen (ondersteund door vele tabellen).

Interessant is wel : waarop steunt het Belgisch gezondheidsbeleid? O.a. op het legendarische jaarlijks rapport-Jadot over de miljardentransfers van Vlaanderen naar Wallonië en Brussel.

Zijn besluit kan ik volledig onderschrijven: In feite biedt het rapport Jadot geen verklaring noch oplossing voor de verschillen in uitgaven tussen de regio's, noch voor de steeds stijgende uitgaven voor gezondheidszorgen.

Daarna wordt het rapport Jan Peers, Perl, Van de Meulebroeke en Dillemans besproken.

De twaalf politieke sleutels voor een betere en betaalbare gezondheidszorg kunnen wij zeker ook bijtreden:

1. De financiering van de ziektekosten moet men niet langer halen uit een belasting op arbeid maar wel uit een belasting op inkomsten. Dat moet leiden tot een meer rechtvaardige verdeling van de lasten.
2. De fusie van de bevoegdheden van Volksgezondheid en Sociale Zaken in één ministerie van de gezondheid is zeker aan te bevelen.
3. Het gezondheidszorgbeleid moet worden overgeheveld naar de gemeenschappen.
4. Er moet worden gestreefd naar een geïntegreerde praktijk en een daaraan gekoppeld geïntegreerd budget, weg van de klassieke gescheiden compartimenten.
5. De huisarts moet worden opgewaardeerd tot coördinator van de eerste-lijnszorg.
6. Het ziekteverzuim binnen de bedrijven moet worden teruggedrongen.
7. Innovatieve geneesmiddelen moeten worden terugbetaald.
8. Er moet werk worden gemaakt van de telegeneeskunde, de integratie van nieuwe technologie, telecom en geneeskunde.
9. Van een passieve risicoverzekering moeten we komen tot een actieve risicobeheersing.
10. De vrije keuze moet centraal staan in een betaalbare ziekteverzekering.
11. De ziekenfondsen moeten een nieuwe rol krijgen, o.a. het verdwijnen van de loketfunctie.
12. De gezondheidszorg moet patiëntgestuurd worden.

Besluit:

Ieder geneesheer zou dit boek moeten lezen om een helder inzicht te krijgen in de evolutie van onze gezondheidszorg en ziekteverzekering. Maar ook de politici, de verkozenen des volks, die over RIZIV-structuur, budget en de besteding hiervan moeten stelling nemen en stemmen, zouden dit boek van Dr. Remans grondig moeten doornemen.

Deze ACCO-uitgave (Leuven), formaat 15 x 23 cm. en 126 blz., kost 19,80 Euro.

R.d.B.

...Is dit een goed akkoord ? Neen. Omdat het vooral aan ambitie ontbreekt. Om te beginnen verlaat de regering de budgettaire orthodoxie ... Vervolgens pakt deze ploeg essentiële punten niet krachtdadig aan ... Ten derde hebben de Vlamingen in de voorbije weken bijzonder weinig binnengehaald. Het spoor wordt niet geregionaliseerd. Er is geen sprake van eigen gezondheidszorg ... Ten slotte, en dit hangt als een zwaard van Damocles boven haar, schuift de regering veel heikele punten voor zich uit. Een wazig "forum" (altijd de laatste reddingsboei van een formateur-die-er-niet-uitraakt) moet de zaken maar oplossen ...

Peter VANDERMEERSCH - DS - 09/07/2003

...Aan de vooravond van 11 juli is het Vlaamse bilan van de onderhandelingen mager. De regering heeft haar ethisch geweten geregionaliseerd, want de Walen mogen nu vrij wapens uitvoeren zonder inmenging. In ruil mag Vlaanderen eigen verkeersregels opstellen. En voor de rest zullen we wel zien of er nog wat van komt ...

Luc VAN DER KELEN - Het Laatste Nieuws - 09/07/2003

Van de 150 leden van de Kamer van Volksvertegenwoordigers zijn er liefst 37, of een klein kwart, niet eens rechtstreeks verkozen ... de mensen die in de plaats van de ministers het parlementaire zitje innemen, zijn in wezen niet democratisch gelegitimeerd ... Alsof de volgzzaamheid nog niet groot genoeg is, hangt het bestaan van dat kwart van de (niet-) verkozenen volledig af van de partijen, en niet van de kiezer ...

Yves DESMET –
De Morgen - 19/08/2003

Splits zelf de sociale zekerheid !

De splitsing van de sociale zekerheid is een rode lijn van de Vlaamse Beweging maar blijft voorlopig actueel. De politieke wereld is nog altijd doof voor deze vraag onder druk van de traditionele instellingen die het unitaire systeem in stand willen houden. Het Vlaams Neutraal Ziekenfonds steunt deze eis en pleit ontzettend voor een splitsing van de sociale zekerheid. Elk is er dat hij een aanpak geeft te verstaan dat de splitsing ook zijn besluits is. Boven rees aan een beter en efficiënter Vlaanderen.

en zet vandaag nog de stap naar het Vlaams Neutraal Ziekenfonds. Bovendien vindt u in ons een ideale partner in uw ziekteverzekering. Naast de wetmatige verzekering, bieden we u een interessant aanvullend pakket. Zo betalen we onder meer alternatieve raadplegingen, brillen, homeopathie, tandprothesen en voetverzorging terug. Daarnaast bieden wij gratis bij geboorte of jeugdkampen, een mooie keuze uit vakantie jongerenvakanties en een aantrekkelijke en betaalbare hospitalisatieverzekering.

Aansluiten is heel eenvoudig. Eén telefoontje is voldoende: 0800-170 75. De rest doen wij. Toch nog dit. Het Vlaams Neutraal Ziekenfonds heeft kantoren dicht bij u in de buurt. Vraag ernaar via ons gratis nummer of surf even naar onze website: www.vnz.be.

Vlaams Neutraal Ziekenfonds
voor een Vlaamse sociale zekerheid

Hoofdstad: Hospitaliteitsplein 1 - 2020 Mechelen - www.vnz.be

Briefwisseling

**Aan: Aan de Heer Guy
Verhofstadt
Formateur
Wetstraat 16
1000 BRUSSEL**

Van: VGV

Deurne, 10/06/2003

Geachte Heer Formateur,

Het VGV is een ongebonden vereniging die open staat voor alle artsen in Vlaanderen, zowel huisartsen als specialisten, zonder onderscheid van filosofische, partijpolitieke of syndicale overtuiging.

Van bij de stichting kreeg de vereniging een sociale dimensie mee, en in 1922 werd dat als volgt geformuleerd: "...meewerken aan de gezondmaking van het Vlaamsche volk".

Tot onze doelstellingen behoort nog steeds de toewijzing van de sociale zekerheid aan Vlaanderen, met een aangepast statuut voor de Brusselse Vlamingen.

Door de wet van 8 augustus 1980 zijn de persoonsgebonden materies toegewezen aan de gemeenschappen. De gezondheidszorg en de kinderbijlagen zijn bij uitstek zulke "persoonsgebonden aangelegenheden".

Wij vragen U dan ook de communautarisering van de gezondheidszorg en de kinderbijlagen op te nemen in Uw regeerakkoord.

Wij wijzen erop dat deze vraag ook geformuleerd werd in de verkiezingsprogramma's van de meeste Vlaamse partijen, en trouwens ook al in het regeerakkoord van de Vlaamse regering in 1999.

Wij zullen met genoegen onze vraag mondeling komen argumenteren en toelichten.

Met de meeste hoogachting,

Dr. Jan VAN MEIRHAEGHE, voorzitter
Dr. Robrecht VERMEULEN, ondervoorzitter
Prof. Dr. Danny BLOCKMANS, secretaris

Op 14 juni 2003 ontving de vereniging

Brusselse Huisartsen vzw

de ANV-VISSER-NEERLANDIA Welzijnsprijs
in Den Haag

omwille van meerdere initiatieven voor de verdediging van de belangen van de Nederlandstalige patiënten te Brussel, gepaard met een kwaliteitsvolle zorgverlening.

De Raad van Bestuur van VGV biedt de Brusselse collega's zijn oprechte gelukwensen aan.

... Om zichzelf politiek respectabel te houden, is het dus verdomd nodig dat we, volgend jaar en in de toekomst, wél aparte Vlaamse verkiezingen houden, dat die Vlaamse ministers en parlementsleden nu maar eens een "Vlaamse campagne" voeren en de mensen uitleggen wat er daar in dat glazen huis in Brussel vijf jaar lang is gebeurd, en wat nu de nieuwe uitdagingen van Vlaanderen zullen zijn ... Ze moeten de mensen nu maar eens uitleggen dat die jarenlange Vlaamse politieke ontvoogdingsstrijd niet voor niets is geweest en Vlaanderen wel degelijk een democratisch gezicht heeft gegeven ... De regionale verkiezingen van juni 2004 hoeven dus zeker geen "politiek herexamen" te zijn voor zij die het in mei 2003 minder goed deden. Integendeel, aparte verkiezingen kunnen het Vlaams democratisch niveau versterken.

Bert CORNELIS –
Volksbelang, Liberaal Vlaams Tijdschrift - sept. 03

Het Liberaal Vlaams Verbond (LVV) is van oordeel dat de staatsvorming een evoluerend proces is. Ook de volgende periode moeten er dus verdere stappen gezet worden op de weg naar meer Vlaamse zelfstandigheid in een nieuw Europa. Het LVV vraagt in de eerste plaats de verdere uitvoering van de resoluties die het Vlaams Parlement in 1999 goedkeurde en het Vlaams regeerakkoord ter zake. Ook op federaal vlak moeten de nodige stappen worden gezet opdat deze verdere stappen kunnen worden verwezenlijkt ...

B.C. - Volksbelang,

11 oktober 2003	<u>Kortrijk – Parkhotel</u> Algemene Jaarvergadering VGV
8 november 2003	<u>Brussel – Paleis voor Schone Kunsten</u> <u>Europalia</u> - Het hof van de Este te Ferrara - Hommage aan Titiaan
11 januari 2004	<u>Antwerpen – Singel</u> 24 ^{ste} Ako Nieuwjaarsconcert en Receptie
8 februari 2004	<u>Brussel – Jubelpark</u> Vietnam Da Pompei a Roma

Geschiedenis van de Geneeskunde

In het kader van de Jonckheere Stichting

10 oktober 2003	Prof. Dr. Litt. J. Pieters De tweeling van Jan Palfijn
17 oktober 2003	Prof. Dr. med. R. Suy De geschiedenis van het aneurysma aortae
24 oktober 2003	Prof. em. Dr. med. M. Thiery Gynaecologie en verloskunde anno 1512: De Middelnederlandse Ketham

De lezingen gaan door, telkens van 18u30 tot 19u30 in de Faculteitszaal,
Ingang tussen poli 5 en 6 – 1ste verdieping, Universitair Ziekenhuis,
De Pintelaan 185 te 9000 Gent.

Inschrijving is niet vereist. De toegang is vrij.

Nog aan te raden

Amstelveen	<u>Cobra Museum</u> Reinoud Oeuvretentoonstelling (tot 21/09/2003)
Antwerpen	<u>Etnografisch Museum</u> Maya Textiel (tot 26/10/2003) <u>ADVN, Lange Leemstraat 26:</u> Cyriel Verschaeve (tot 10/10/2003)
Deurle	<u>Museum Dhondt-Dhaenens</u> Gust De Smet (tot 28/09/2003)
Deinze	<u>Museum van de Leiestreek</u> Gust De Smet (tot 28/09/2003)
Essen	<u>Villa Hugel</u> Die Flämische Landschaft (tot 30/11/2003)
Laren	<u>Singer Museum</u> Zadkine en zijn Nederlandse leerlingen (tot 11/01/2004)
Utrecht	<u>Catharine Convent</u> Pracht en Praal van de Paus (tot 30/11/2003)

Voor inlichtingen en ticketreservatie gelieve eerst contact op te nemen met het secretariaat van het VGV
Ergo de Waellaan 3, bus 14 – 2100 Deurne-Antwerpen
Tel: 03/322.28.50 – Fax: 03/322.45.14

RAAD VOOR ADVIES

Dr. J. Daels, Vlaams Kruis
Dr. E. De Bleeker, voorzitter VVMV
Prof. Dr. L. Denis, V.U.B.
Prof. Dr. W. Dierick, RUCA
Dr. C. Geens, W.V.V.H.
Dr. Ridder K. Goddeeris, KULAK
Dr. J. Huyghe, Kon. Acad. Geneeskunde
Dr. Baron P. Janssen, Beerse
Prof. Dr. P.G. Janssens, Inst. Trop. Geneesk.
Prof. Dr. K. Van Camp, U.I.A.
Prof. Dr. P. Van Cauwenberge, U.G.
Prof. Dr. G. Verdonk, U.G.
Dr. R. Verhaert, V.V.K.
Prof. Dr. R. Verwilghen, K.U.Leuven

RAAD VAN BESTUUR

Voorzitter : Dr. Jan Van Meirhaeghe
Ondervoorzitter : Dr. R. Vermeulen*
Secretaris : Prof. Dr. D. Blockmans
Penningmeester : Dr. J. Dockx
Tijdschrift: Dr. R. de Beule**,
Dr. J. Van Meirhaeghe, Prof. Dr. E. Ponette*
Cultuur : Dr. R. de Beule, Dr. J. Dockx
Leden : Dr. G. Celen, Dr. E. De Sutter,
Dr. P. H. Jongbloet, Dr. R. Lenaerts*,
Dr. J. Peremans

* oud-voorzitter

** ere-voorzitter

Uitgave van het VGV

- Redactieraad: Dr. J. Van Meirhaeghe, Koolkerkesteenweg 76, 8340 Oostkerke
Dr. R. de Beule, Beukenlaan 24a, 2020 Antwerpen
Dr. J. Gyselinck, Dr. R. Lenaerts, Prof. Dr. E. Ponette
- Verantwoordelijke uitgever: Dr. R. de Beule, Hoofdredacteur
- De gepubliceerde bijdragen verschijnen onder de verantwoordelijkheid van de auteurs
- Drukkerij Jules De Winter, Kleine Markt 13, 2000 Antwerpen, Tel. 03/232..20.22, Fax. 03/225.15.84